

Monica Mihai

Sunt aici pentru tine!

Semnat, Mama

Bookzone
BUCUREȘTI, 2022

Când se face întuneric în jurul tău
și îți este frică, amintește-ți că pentru mine tu
rămâi mereu
LUMINĂ.

Semnat, Mama

B
OKZ
ONE

Această carte este calea pe
care Femeia o găsește atunci
când este pregătită să își
arunce hainele vechi și să
strălucească printre stele pe
cerul vieții ei!

Un cuvânt la început de carte și de viață

Încă nu îți știu chipul, însă mi te pot imagina în detaliu de parcă te-am născut în mii de alte vieți. Toată sunt plină de tine și te-am trăit cu sufletul în fiecare clipă de prezență. Când este despre tine, timpul stă în loc și se măsoară doar în respirațiile tale pe care le simt în neclintirea în care, în multe dăți, se găsește o mamă, o bătrână, o înțeleaptă. O femeie.

Inima mea este conectată cu a ta și ambele bat în același timp. Mă nasc încă o dată prin tine și îmi privesc extensia în lume. Are alt chip, altă înfățișare, dar aceeași blândețe și bunătate. Iar în jurul tău este multă lumină. Și, dacă ți-aș spune că am știut că tu te-ai născut ca să ne înveți pe noi toți, cei vechi și bătrâni, despre cum se naște o nouă lume, m-ai crede? O lume în care lumina care strălucește se așază peste tot ceea ce este, peste tot ceea ce moare.

Dacă aș putea să mă strecor în inima ta, ți-aș planta acolo iubire pentru tine, pentru oameni, pentru natură, pentru viață și pentru Dumnezeu. Iar alături aș lăsa o amprentă de bunătate și de înțelepciune. Aș sufla peste toate acestea și aș pune ca intenție să ai mereu claritate și hotărâre, să decizi cu sufletul, să alegi cu inima, să oferi nu doar cu mâinile, ci și cu privirea, cu vorbele și cu atingerea lumina care ai devenit. Uneori, chiar simt că, dacă aș avea cum, te-aș

pătrunde și te-aș cuprinde. M-aș strecura eu, toată, cea veche și înțelepțită de viață și de trăiri grele, ca să îți rămână ție lecțiile direct învățate în ADN, în fiecare structură a corpului tău, ca tu să nu mai treci încă o dată prin ele.

Dar apoi mă opresc și mă întreb:

Și dacă tot ce știi și simt este greșit și nu este potrivit pentru tine?

Dacă toată viața mea mare este, de fapt, prea mică pentru măreția ta?

Dacă eu toată-s prea veche ca să te mai pot îndruma să trăiești frumos?

Dacă, în loc să îți fac bine, îți fac, de fapt, mai mult rău?

Și toate aceste întrebări plus încă o mie care se nasc din ele îmi vin la pachet cu lacrimi multe de neputința unei femei care și-ar da bucăți din suflet ca ție să îți fie altfel. Bine și ușor. Iar transformările și evoluția ta să se facă cu bucurie, cu lumină și cu iubire. Dar în micimea mea de om, de mamă, de femeie știu că asta nu va fi posibil, pentru că tu ai dreptul la viața ta, la propria ta existență, la un drum doar al tău. Și, deși eu te-am născut și viața la tine a venit prin mine, nu-s eu conducătoarea vieții tale și din primul moment în care te am în brațe, ființă pură și fragilă, rolul meu se micșorează și lecția mea devine una despre acceptare și detașare, despre încredere și independență, despre zâmbete și încurajări și despre multe îmbrățișări care izvorăsc direct dintr-o inimă de mamă! Ca niște rădăcini adânci de stejar care se prind cu putere în adâncul pământului și care protejează întregul copac de vreme și de vremuri.

Așa-i o mamă – ca o rădăcină. Nu se vede, ea e mereu ascunsă în adâncuri, prin ea curge seva vieții și a creației și, chiar și atunci când ea se ofilește, îmbătrânește și moare, urmele copacului pe care l-a crescut rămân să dăinuie pentru totdeauna. Și nu-i mamă care să nu își hrănească așadar copacul cu propria ei viață. Și nu-i mamă care să nu rămână voit în umbra rodului ei pentru ca el să strălucească tot mai tare în propria lui existență. Și nici nu-i împlinire mai mare pentru o mamă ca atunci când puiul ei atinge stelele. Și de acolo, de sus, trimite lumină către rădăcinile care l-au hrănit și l-au făcut un om mare.

Oare cum ar fi dacă la începutul vieții am putea să ne scriem propria viață?

Cum ar fi dacă mamele ar avea puterea să ghideze, să vindece, să șteargă orice urmă de durere și de suferință pentru puiul lor?

Cum s-ar simți dacă în inima copilului tău ar fi doar iubirea pe care i-ai așezat-o acolo încă din lunile în care l-ai purtat în pânțece?

Și, oare, cum ar fi dacă fiecare femeie și-ar rămâne și mamă, și fiică în același timp? Și s-ar îngriji, s-ar proteja și s-ar vindeca pe sine cu puterea pe care doar o mamă o are?

M-am întrebat în multe nopți cum să îți fiu, iar răspunsul care a răsunat în mine a fost de fiecare dată:

Cum mi-aș fi mie însemi dacă m-aș iubi cu adevărat?

Cum m-aș proteja pe mine însemi dacă mi-aș fi și mi-aș rămâne propria mea mamă?

Pentru că viața ta este a ta și, dacă este ceva ce eu pot face pentru tine, este doar să-ți arăt prin

propriul meu exemplu cum trăiește o mamă fericită, cum se simte o femeie împlinită, cum arată viața de la celălalt capăt al iubirii. Iar tu, dacă vei simți că este potrivit pentru tine, să te lași modelată și să te construiești după standardele tale de frumos, bine și împlinire. Așa că m-am dezbrăcat de toate câte le-am trăit, m-am spart în bucățele, le-am vindecat pe rând pe fiecare, le-am lipit cu iubire la loc și m-am format o femeie completă. Iar, după ce sufletul s-a reîntregit, m-am așezat în propriul corp și ți-am vorbit așa cum știu eu să o fac cel mai bine:

Ți-am scris o carte.

Despre cum se naște FEMEIA din fiecare femeie.

Despre cum se transformă FEMEIA când în jurul ei viața pare că stă pe loc.

Despre lupta care se dă în sufletul EI, deși în afară pare a fi pace și liniște.

Despre iubirea pe care doar FEMEIA poate să o ofere tuturor, deși în lăuntrul ei ea a secat de mult.

Despre cum se simte sacrificiul EI tăcut și vocea stinsă de lacrimi. Uneori de neputință, dar, de cele mai multe ori, de fericire.

Despre cum renaște FEMEIA după ce a ars tot ce i-a rămas vechi și putred.

Despre cum strălucește FEMEIA chiar și atunci când trupul îi este murdar de întuneric.

Despre cum respiră FEMEIA atunci când a rămas fără aer.

Despre strigătul EI mut înecat în mii și mii de emoții nespuse.

Sunt aici pentru tine!

Și, mai presus de toate, despre FEMEIA care se regenerează și care rămâne o muză pentru totdeauna. Pe care toți vor să o simtă, să o respire, să o urmeze și să o venereze.

Tu ești acea FEMEIE!

BOOKZONE

Oare cum ar fi dacă fiecare
femeie și-ar rămâne și mamă,
și fiică în același timp?

Și s-ar îngriji, s-ar proteja
și s-ar vindeca pe sine cu
puterea pe care doar o mamă
o are?

— Mamă, ce simte o femeie atunci când e mare? m-a întrebat curioasă, în timp ce ochii ei albaștri străluceau de nerăbdare.

Iar eu, pentru o clipă, am simțit că nu știu ce să-i răspund. Așa că am inventat un joc plin de cuvinte și înțelesuri care să-i lase loc să-și creeze o lume a ei, ideală și pură, în care ea să se poată întoarce în siguranță ori de câte ori lumea din afara ei va fi diferită și va arăta altfel decât cunoaște ea.

— Ce simte și atunci când e mică! i-am răspuns păstrând un ușor suspans.

Îmi plăcea să îi privesc chipul curios de fetiță care încerca să simtă ca un om mare. Știam că discuția nu se va opri acolo. O cunoșteam ca pe mine însămi. Sau, cel puțin, așa îmi plăcea să cred. Nici eu nu m-aș fi oprit până când nu mi-aș fi simțit sufletul împăcat cu răspunsuri și mintea relaxată, așa că i-am auzit vocea cum devine mai serioasă:

— Simte ceva intens și nu știe cum să se exprime, pentru că nu cunoaște încă sensul tuturor cuvintelor? a exprimat ea ușor stângace, atentă ca nu cumva să uite un ton sau un cuvânt și eu să nu înțeleg ce-mi cere.

Ea nu știa, dar, chiar și atunci când nu îmi vorbea în cuvinte, mesajul ei răsuna cu ecou în mine. Vocea ei era, de fapt, vocea mea interioară. Sunau la fel și răsunau amândouă în același timp. Așa că, doar simțindu-i vibrația, am intuit răspunsul pe care îl aștepta, dar pe care, cel mai probabil, acum, cu viața ei cuprinsă în doar 5 ani, nu îl înțelegea în totalitate. Avea însă timp. Toată viața. Eu eram cea care avea mai puțin timp decât ea, dar

știam că voi pune tot ce am trăit în lecții valoroase pe care să le răsfoiască în suflet atunci când îi va fi dor de o conversație cu mine, de la inimă la inimă.

— Vezi tu, draga mea, atunci când e mare, o femeie cunoaște toate sensurile, însă, deși le știe pe toate foarte bine, sunt multe dăți în care nu mai știe cum să le exprime!

— Nu înțeleg cum vine asta, zău! Ai așa un fel al tău de a-mi explica, încât niciodată nu pare finalul. Mereu mai adaug o întrebare ca să ajung să cunosc tot, dar și să înțeleg bine.

Și cum să-i explic eu la 5 ani, când nu eram în stare să o fac cu mine la 35, despre faptul că a cunoaște tot e, de fapt, a te cunoaște pe tine și că de aici își au izvorul toate? Așa că am continuat în ritmul în care doar o inimă de mamă reușește:

— Păi, uite cum se întâmplă cu oamenii mari. Deși ei cunosc multe și ai crede că e ușor să exprime cât mai simplu orice trăiesc, cu atât mai mult se aștern prejudecăți, convingeri și temeri peste ceea ce ar trebui să rămână esențial: libertatea de a fi tu însuși ca om.

Am văzut-o cum s-a retras puțin și a urcat în camera ei. Îi plăcea deseori să petreacă timp cu mine în biroul meu de la parterul casei. Îmi admira biblioteca mare și îmi spunea de fiecare dată cu același entuziasm că raftul ei preferat este cel pe care stau așezate cărțile scrise de mine. Iar eu îi răspundeam de tot atâtea ori că voi umple o bibliotecă întreagă cu cărți pentru ea, pentru mine și pentru orice femeie care caută o prietenă necondiționată în pagini de carte. Ea râdea fericită și se învârtea de câteva ori grațioasă ca o balerină. Eram fascinată de gingășia ei, de feminitatea care se năștea în fetița mea și cât de pure îi erau toate emoțiile și trăirile. Inocente și autentice. Și ce n-aș fi dat la schimb ca ele să

nu se piardă cu timpul! Dar nu am avut prea mult timp să intru în filmele pe care mi le mai cream din temerile mele de mamă, că vocea și prezența ei chiar în fața mea m-au adus înapoi în cel mai frumos prezent pe care îl trăiam cu ea alături.

— Mama, uite pe cine am adus aici! Pe Sofia, pe Anuța și pe Ursulina. Toate trei așteaptă să le explici tu cum e cu iubirea de sine și cu iubirea necondiționată. Eu le-am spus, însă nu par să înțeleagă de la mine. Cred că îmi scapă ceva, așa că mi-aș dori mult să ne înveți tu lecțiile tale. Știu că ai undeva ascuns în tine un loc unde îți ții toate poveștile de viață pe care le-ai trăit și pe care eu vreau să le știu și să le țin minte. Hai, scoate-le de acolo și zi-ne despre ele! Sunteți pregătite, fetelor? Să vedeți ce tare e mama!

Și s-a așezat relaxată pe fotoliul meu verde de catifea, de lângă geam, iar lângă ea le-a înșirat pe Sofia (pisicuța ei albă, de pluș, pe care o credea adolescentă în jocurile ei), pe Anuța (păpușa cocheta pe care o punea să interpreteze rolul femeii de succes) și pe Ursulina (ursoaica-mamă care juca rolul bătrânei în poveștile și jocurile ei). Și-a așezat mâinile în poală, iar poziția picioarelor ei micuțe părea atent studiată ca dintr-un manual de bune maniere. Iar eu nu-mi puteam stăpâni uimirea și emoția ce-mi invadaseră tot trupul.

De unde învățase ea toate acestea?

Cine o învățase cum să se așeze și cum să aibă o postură atât de feminină?

Cum aflase ea despre tonalitate și despre cum se comunică limpede ceea ce îți dorești?

Dar nerăbdarea ei a răsunat mai hotărât ca niciodată în ziua aceea:

— Haide, mama, nu-i frumos să lași atâtea domnișoare și doamne să te aștepte! Nu m-ai învățat tu așa?

Și cu un gest delicat le-a făcut semn Sofiei, Anuței și Ursulinei să aibă răbdare, că nu mai este mult.

Iar eu? Eu parcă aveam în fața mea începutul și sfârșitul unei vieți de om. Prezentul și viitorul, iar trecutul era doar în grija mea și tot ce aveam de făcut era să reușesc să transpun în explicații simple trăiri complexe. Fetița mea care acum avea 5 ani, Sofia care simboliza adolescența care va deveni, Anuța, cea care juca femeia de succes – știind că visează să fie atunci când va fi mare –, și Ursulina, bătrâna mamă înțeleaptă care își așază copiii și nepoții în jurul ei și îi învață despre viață. Nu de puține ori îmi povestea că vrea să fie înțeleaptă, pentru a-i aduna pe toți în jurul ei atunci când va fi bunicuță. Și își schimba tonul într-unul al unei bătrânele, iar fața toată îi devenea senină și împăcată. Iar eu? Aș fi dat orice să pot trăi acei ani și să o văd în acea etapă a vieții ei. Dar mă limitam la povești și la imaginație, acolo unde orice este posibil și permis. Unde timpul se extinde și devine infinit și unde iubirea nu are granițe. Doar este. Doar rămâne. Doar se simte. Și, de cele mai multe ori, ajunge să se măsoare în amintiri cu cei dragi. Și îmi doream, în fiecare părticică din mine, să-i rămân o amintire frumoasă lipită de inimă. Iar atunci când coboară, acolo să mă găsească mereu alături. Blândă, bună și caldă, așa cum o învățasem încă de la începutul vieții ei să fie.

Nu a mai durat mult și am simțit că mă inund pe dinăuntru și mă înec în propriile mele lacrimi. Să o văd pe ea, copila mea pură, și să mi-o imaginez deja trecând prin toate etapele vieții mă lăsa fără aer. Simțeam că nu-s pregătită, că nu-s încă suficientă, că încă sunt, la rândul meu, copilul mamei mele și fetița naivă care, de multe ori, se mai teme și nu găsește răspunsuri la toate. Dar